

under givne Forhold, naar Pengemarkedet gør det nødvendigt, i det hele maa yde en højere Rente end den, der ydes paa Bankbog.

Dernæst er der under Nr. 7 af et Mindretal stillet Forslag om, at en Bank ikke under nogen Betingelse eller i nogen Udstrækning maa erhverve eller belaae egne Aktier. Lovforslagets Forskrifter gaar ud paa, at Banken ikke maa erhverve eller belaae egne Aktier til et samlet Paalydende af over 10 pCt. af den indbetalte Kapital. Nu forekommer det mig, at Betænkkeligheden ved at give en Bank Ret til at erhverve eller belaae sine Aktier indenfor denne Grænse er meget ringe, og jeg kan ikke være enig med det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds i, at det, naar den i et givet Tilfælde gør dette, da skulde være et Bevis for, at Banken just kan nøjes med en mindre Kapital. Det er korrekt, saaledes som Lovforslaget foreskriver, at det i saa Tilfælde skal fremgaa klart af Bankens Regnskab, at Banken har belaaet eller selv er Ejer af et vist Antal Aktier, men helt at forbyde en Bank i et givet Tilfælde at erhverve sine egne Aktier vil jeg anse for at være ubegrundet. Tag det ganske simple Tilfælde, at en af Bankens Kunder kommer i Forlegenhed, og den vedkommende Mand ejer et Antal Aktier, deriblandt Aktier i Banken selv, skulde da Banken være afskaaret fra at søge Sikkerhed, søge Dækning i disse Aktier, blot fordi det er dens egne? Det vilde være ganske urimeligt. Noget andet er, at Banken i Henhold til den Anvisning, som her er givet, vilde have den største Opfordring til atter at realisere disse Aktier, saa snart Forholdene tillader det.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 8 og det dertil hørende Underændringsforslag under Nr. 9 vedrørende Forpligtelsen for Banken til at give Kautionsister Underretning, saafremt Debitor udebliver med Rente eller Afdrag, en Bestemmelse, som med ganske samme Ordlyd findes i Lovforslaget om Sparekasser, maa jeg fremhæve, at hele denne Forskrift efter min Opfattelse overhovedet egentlig slet ikke hører hjemme i nogen af disse to Love. Hvorledes en Kreditor er forpligtet til at forholde sig overfor Kautionsister, som staar inde for en Fordring, han har hos en Debitor, er et almindeligt obligationsretligt Spørgsmaal, som burde finde sin Besvarelse i — hvad skal jeg kalde det — vor Civillovgivnings almindelige Regler. Denne Forskrift har strengt taget intet at

gøre i en særlig Lov om Banker eller Sparekasser. Den Fremgangsmaade, som man finder det at være paa sin Plads at foreskrive Kreditor at følge overfor Kautionsister, bør rettelig være gældende i et hvilket som helst Forhold, hvor en Kautionsist træder til, og ikke blot, naar det er en Bank eller en Sparekasse, som er Kreditor. Grunden til, at denne Forskrift overhovedet er kommet ind i disse to Lovforslag, er rent historisk. Ved en tidligere Lejlighed, hvor disse Lovforslag var til Behandling i Rigsdagen, blev der indsat en dertil sigtende Bestemmelse — saa vidt jeg erindrer, var det i Landstinget —, og da jeg i og for sig anser Bestemmelsen for at være forstandig, har jeg ikke haft noget imod at beholde den; men jeg gør opmærksom paa, at det egentlig er et Stykke Lovgivning, der er kommet ind paa et Sted, hvor det ikke hører hjemme. Det er nu i Udvalget blevet gjort gældende, at da der findes ikke faa Tilfælde, hvor der for Laan er ydet Kautions maaske af 100 eller endnu flere Kautionsister, vilde det være en ubehagelig Byrde at paalægge Banker eller Sparekasser at skulle underrette hver enkelt Kautionsist i Tilfælde af, at der indtræder en Manco fra Debtors Side. Derfor har jeg ikke noget imod, at denne Anmeldepligt kun skal gælde for de Laan, som stiftes i Fremtiden. Lidt efter lidt vil de bestaaende Laan af denne Art gaa ud, og i Nødsfald kan de paagældende Kautionsister vel opnaa et Arrangement med vedkommende Bank, hvorved den paatager sig Forpligtelse til at holde dem eller deres Tillidsmænd underrettede, naar Tilfældet kommer til at foreligge.

Under Nr. 14 har et Mindretal foreslaaet, at i Lovforslagets Bestemmelser om, at der skal kunne rejses Tiltale mod Revisorer, Bestyrelse og Direktion i Tilfælde af grov Pligtforsømmelse eller grov Uorden, Ordet „grov“ skal udgaa. Det er nærmest en Smagssag. Jeg for mit Vedkommende synes dog, at hvis man vil stryge dette Ord og lade en hvilken som helst Uorden eller Pligtforsømmelse kunne give Anledning til Tiltale eller Idømmelse af Straf eller Bøde, vil man komme meget vidt. Det vil altsaa sige, at enhver „Uorden“, som et Medlem af en Banks Bestyrelse gør sig skyldig i, skal kunne medføre en Bøde, maaske Fængsel. Lad mig sige, at der fastsættes et Bestyrelsesmøde, og at et Medlem kommer et Kvarter for sent. Det er ikke nogen grov Uorden, men det er en Uorden — skulde han saa